

BÀI 4.

4.

Sàigòn, Chủ nhật 23/5/1976

Về Sàigòn sáng nay.

Trời mưa buồn rữ. Không biết phải làm gì?

□

Sàigòn, thứ Hai 24/5/1976

Máu đã khô rồi, thơ cũng khô

Tình ta chết yếu tự bao giờ...

Trời mưa. Quanh quần suốt chiều tối trên căn gác, nghe mưa rơi và đọc lại các tập nhật ký cũ. 12 cuốn truyện Trần Sa nhỏ nhỏ, tôi vẫn giữ cho Nguyễn, như đã giữ tập nhật ký dày viết về anh Ngọc. Hai cuộc đời, hai chứng tích định mệnh, sao thật ngắn ngủi mà cũng vô cùng trọn vẹn.

Buổi tối, căn gác thật âm áp thân yêu khi ngồi soạn lại riêng rẽ tất cả những gì liên hệ đến Nguyễn và anh Ngọc. Nghe gần gũi hơn với hai con người ấy khi mà ngày nay thật sự tôi đã muôn đời không còn được cận kề với họ.

□

Sàigòn, thứ Tư 26/5/1976

Buổi chiều thật u ám. Trời mưa và gió nhiều, nghe trong tim ắp đầy một mối buồn đơn lẻ.

Đã lâu không gặp Nguyễn, nghĩ rằng chàng không bao giờ còn tìm đến nữa. Sao nghe như có một vết chém đau nhức theo ý nghĩ này. Không biết được tình trạng Nguyễn thế nào trong hiện tại mà chỉ cảm nhận riêng mình một nỗi xót xa tràn ngập trái tim. Trọn vẹn đầy đủ quá! Vậy mà rốt lại chỉ mình tôi khóc lóc riêng tôi!

Tình ngỡ đã phai pha

nhưng tình vẫn còn đây

Người ngỡ đã đi xa

nhưng người vẫn quanh đây...

Câu hát Trịnh Công Sơn, đưa em nào đang dạo dương cầm dưới lầu, sao thật làm cho buổi chiều nhuốm tràn xúc động.

11 đêm. Tôi yêu những lúc khuya thế này, khoảng thời gian tĩnh lặng, cả nhà ngủ hết, chỉ còn tôi ngồi trước bàn viết cạnh cái cửa sổ nhìn ra đường tối và đọc lại tất cả các cuốn truyện Trần Sa. Những lúc thế này, tôi nghe gần Nguyễn hơn khi cả một dĩ vãng rạo rực trở về,

để không nghĩ được rằng chúng tôi đã mất nhau hẳn và cũng không đau đớn nhiều khi nhớ lại thực tế bây giờ.

Đêm khuya, nỗi đau như vơi xuống để chỉ còn lại sự u hoài man mác vì kỷ niệm. Với Nguyễn, cũng như với anh Ngọc, kỷ niệm quá đầy, để mỗi lần gọi nhớ là mỗi lần ngất ngư đau khổ. Đã 9 ngày rồi không gặp, tôi cứ ngỡ chịu đựng nỗi đau quặn quýt và chưa một lần mang ý nghĩ đi tìm Nguyễn. Tôi sợ một sự ngộ nhận nếu cái tình trong lòng chàng đã hết. Chín ngày thương nhớ, tôi quay quắt hằng buổi chiều vì kỷ niệm nhưng thấy tâm hồn dịu hơn trong vũng tôi mênh mông. Đêm khuya yên tĩnh, tự hỏi Nguyễn thế nào? Có còn yêu tôi? Sao Nguyễn lại hẹn ngày Noel 1976 với tôi trên Dalat? Sao chúng mình cùng đau khổ bóp nát trái tim nhau?

Ôi! Tôi không bao giờ oán trách Nguyễn điều chi, luôn cả cái chết của Trân Sa xinh đẹp. Tôi không bao giờ có thể là con người bội bạc nên ngàn đời còn lại sẽ không quên điều rằng *“Nguyễn đã thật trọn vẹn lắm thay trong tình yêu đạo ấy cho tôi.”*

Suốt đời, tôi biết mình sẽ vẫn còn khắc ghi trong tim kỷ niệm về Nguyễn cho dù chàng có đi lấy vợ, quên lãng Trân Sa và cái tình đón đau ngày cũ.

Chỉ đêm khuya thế này, tôi mới đọc rõ được lòng mình, nỗi lòng của một con người chung thủy. Và đêm khuya mới càng thấm thía hơn khi ngẫm lại những câu viết ngày cũ:

“Ta nghe lòng mình nức nở xót xa. Người xưa đã chết trong cuộc sống vẫn còn vĩnh viễn. Chỉ có nàng, ta thương nàng thật nhiều ở điểm này. Nàng cứ âm ỉ mãi trong lòng hình ảnh xưa. Điều ấy không có nghĩa tầm thường. Ở những người khác, kẻ chết trong cuộc sống thì chết hẳn rồi, nhưng với nàng, kẻ chết trong cuộc sống vẫn sống mãi, đeo đẳng đến khổ sở...”

Lạy Thượng Đế, con lại gãy cánh giữa chừng. Xin thương xót và chữa lành đôi cánh gãy cho con!

[]

Sàigòn, thứ Năm 27/5/1976

Đêm qua không ngủ giấc nào, uống ly *café* đen đậm và thức trắng bên bàn viết. Nửa đêm về sáng, mưa gió thật to. Chao ơi là não ruột! Tiếng chuông đồng hồ gõ đều cách quãng nửa giờ, giống như những tiếng sào rơi xuống giữa hồn đều đặn từng giọt. Tôi nhớ Nguyễn rồi lại cô quên Nguyễn.

Ngồi trước bàn viết, tôi chỉ chấp tay nguyện cầu Đức Mẹ cho chóng quên chàng, và nghe gió lộng ngoài song... như đêm nào, tháng 3/1975, trong căn phòng quanh hiu trên Dalat, tôi cũng một mình chống chọi với sự cô đơn, nghe gió gào trên các ngọn thông và van nài Mẹ Maria ban cho điều lãng quên bóng hình anh Ngọc...

Ôi! Đêm nay và đêm xưa có gì khác biệt?

*

* *

Hôm nay đi ăn cưới Mạnh & Tuyên, tôi không vui được, tâm trí
ấp đầy kỷ niệm những chiều đầu tiên cùng Nguyễn đi uống *bière* ở
nhà hàng Thanh Bạch. Những khi ấy tôi cũng ngà ngà say như buổi
chiều ăn cưới hôm nay.

[]